

Forslag

til

Lov om ændring af lov om naturbeskyttelse

(Obligatorisk digital kommunikation m.v.)

§ [x]

I lov om naturbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 240 af 13. marts 2019, som senest ændret ved lov nr. 1057 af 30. juni 2020, foretages følgende ændringer:

1. § 70 a affattes således:

»§ 70 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndighederne om forhold, som er omfattet af denne lov eller af regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

2. I § 72 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Ministeren kan fastsætte regler om, at opkrævning og indbetaling af gebyrer, fastsat i regler udstedt i medfør af stk. 1, skal ske elektronisk.«

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.x. Obligatorisk digital kommunikation m.v.

2.x.x. Gældende ret

2.x.x. Miljøministeriets overvejelser

2.x.x Den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med lovforslagets § [x] indføres der i naturbeskyttelsesloven en hjemmel for miljøministeren til at stille krav om obligatorisk digital kommunikation til og fra myndighederne på naturbeskyttelseslovens område. Den foreslåede hjemmel giver endvidere miljøministeren hjemmel til at fastsætte supplerende regler om anvendelse af bestemte it-systemer m.v. som led i den digitale kommunikation om forhold omfattet af loven.

Loven indeholder i dag kun hjemmel for ministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation, men ikke til at stille krav herom med den virkning, at andre kommunikationsformer afskæres. Det fremgår af den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi for 2016-2020 "Et stærkere og mere trygt digitalt samfund", at et af de tre mål for udviklingen mod en mere digital offentlig sektor de kommende år er, at det digitale skal være let, hurtigt og sikre god kvalitet. Den politiske aftale om digitaliseringsklar lovgivning fra 2018 betyder bl.a., at ny lovgivning skal tilvejebringe rammebetingelserne for, at myndigheder kan opnå en hel eller delvis digital administration samt brug af ny teknologi, som kan understøtte en bedre og mere effektiv offentlig opgaveløsning.

Miljøstyrelsen idriftsatte i august 2019 et digitalt ansøgningsmodul til brug for ansøgninger om certifikater og tilladelser på CITES-området. Med dette lovforslag vil det nu bl.a. blive muligt at fastsætte regler om, at ansøgningerne på CITES-området skal ske digitalt.

Den foreslåede bestemmelse om obligatorisk digital kommunikation er udformet efter samme model, som findes i anden lovgivning eksempelvis § 1 a i lov om ændring af landbrugsstøtteleven, jf. lovbekendtgørelse nr. 115 af 6. februar 2020.

For at sikre effektiv og sikker betaling af gebyrer på naturbeskyttelseslovens område foreslås med lovforslagets § [x] indført en hjemmel for miljøministeren til at stille krav om elektronisk opkrævning og betaling af gebyr.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.x Obligatorisk digital kommunikation og elektronisk opkrævning og betaling af gebyrer m.v.

2.x.1. Gældende ret

§ 70 a i naturbeskyttelsesloven bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om muligheden for at anvende digital kommunikation inden for lovens område og om de nærmere vilkår herfor. Bemyndigelsen indeholder ikke hjemmel til at fastsætte bestemmelser, der udelukker andre kommunikationsformer end digital kommunikation, f.eks. ved at fastsætte, at kommunikationen alene kan ske ved brug af digital kommunikation.

Naturbeskyttelseslovens § 72 bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om opkrævning af gebyr til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved administration af loven.

Bestemmelsen indeholder ikke hjemmel til, at ministeren kan fastsætte regler om, at opkrævning og betaling af gebyrer ske elektronisk.

2.x.2. Miljøministeriets overvejelser

2.x.2.1. Miljøstyrelsen idriftsatte i august 2019 et digitalt ansøgningsmodul til brug for ansøgninger om certifikater og tilladelser på CITES-området. Med ansøgningsmodulet er det nu muligt at logge ind med NemID og udfylde og indsende ansøgningen digitalt. Systemet benytter den eksisterende offentlige digitale infrastruktur, herunder f.eks. opslag i CPR- og CVR-registret. Brugen af ansøgningsmodulet hjælper endvidere ansøger til at sikre, at de relevante oplysninger for afgørelsen medsendes og er dermed med til at forenkle og højne kvaliteten af sagsbehandlingen. Ved indsendelse til Miljøstyrelsen oprettes automatisk en sag i styrelsens journaliseringssystem, og kommunikation med ansøger foregår som udgangspunkt via systemet. Det er fortsat muligt på CITES-området som hidtil at indsende ansøgninger om CITES certifikater og tilladelser til Miljøstyrelsen som almindelig post eller via e-mail.

Miljøstyrelsens erfaringer efter idriftsættelsen af det digitale ansøgningsmodul viser, at det er vanskeligt at få en volumenmæssigt tilfredsstillende andel af ansøgningerne over i det digitale modul, når det ikke er muligt for myndigheden i medfør af naturbeskyttelseslovens gældende § 70 a at stille krav om, at ansøgere skal anvende det digitale ansøgningsmodul.

For at gøre det muligt, at fastsætte regler om, at ansøgningerne på CITES-området skal ske digitalt og i øvrigt understøtte implementeringen af den fælles offentlige digitaliseringsstrategis målsætning om, at skriftlig kommunikation mellem virksomheder, borgere og myndigheder skal foregå digitalt, er der behov for at tilvejebringe den fornødne hjemmel hertil i naturbeskyttelsesloven.

En række andre love indeholder allerede i dag bemyndigelse til at stille krav om digital kommunikation mellem virksomheder, borgere og myndigheder, herunder om anvendelse af digitale systemer og formater m.v., herunder landbrugsstøttelovens § 1 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 115 af 6. februar 2020.

2.x.2.2. Naturbeskyttelseslovens § 72 bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om opkrævning af gebyr til dækning af myndighedernes omkostninger til administration på lovens område. Det er ikke med den eksisterende hjemmel muligt at fastsætte regler om, at opkrævning og betaling skal ske elektronisk. For at sikre en effektiv og sikker betaling vurderer Miljøministeriet, at det er nødvendigt at indføre en bemyndigelse til miljøministeren til at fastsætte regler om, at opkrævning og betaling af gebyrer på lovens område skal ske elektronisk, dvs. med betalingskort, ved bankoverførsel, ved hjælp af betalingservice eller lignende.

2.x.3. Den foreslåede ordning

2.x.3.1. Implementeringen af den fælles offentlige digitaliseringsstrategis målsætning om, at skriftlig kommunikation mellem virksomheder, borgere og myndigheder skal foregå digitalt, forudsætter, at de nødvendige hjemler til at fastsætte regler herom er til stede. For at fastholde ensartethed i lovgivningen, foreslår Miljøministeriet, at der i naturbeskyttelsesloven fastsættes

bemyndigelsesbestemmelser, der svarer til tilsvarende bestemmelser i eksisterende lovgivning f.eks. i lov om dyrevelfærd og i landbrugsstøtteleven.

Det foreslås, at naturbeskyttelseslovens § 70 a nyaffattes, så der med stk. 1, tilvejebringes hjemmel til, at al kommunikation mellem på den ene side borgere og virksomheder og på den anden side myndigheder om forhold omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven, skal foregå digitalt.

Det vil fremgå af de enkelte bekendtgørelser, der udstedes på området, på hvilken måde kommunikationen mellem myndigheden og de pågældende virksomheder eller personer fremover skal foregå. I første omgang er det forventningen, at bemyndigelsen vil blive udnyttet til at stille krav om, at ansøgning om CITES-certifikater og tilladelser skal ske digitalt ved brug af det digitale ansøgningsmodul.

Overgangen til obligatorisk digitalisering kan i en overgangsperiode være forbundet med særlige udfordringer for grupper af virksomheder og fysiske personer. For at smidiggøre denne overgang, vil der efter den foreslåede bestemmelse i § 70 a, stk. 1, kunne fastsættes overgangsordninger, så det eksempelvis i en overgangsperiode bliver frivilligt for visse grupper af virksomheder og fysiske personer at kommunikere digitalt.

Det er ligeledes hensigten, at det i en overgangsperiode vil være muligt efter ansøgning at blive fritaget for kravet om digital kommunikation, hvis specielle forhold begrundes dette.

Undtagelsesmuligheden tænkes at have en begrænset rækkevidde. Det vil f.eks. være tilfældet for mindre grupper af virksomheder og borgere, som ikke er i besiddelse af digitale kompetencer eller ikke tidligere har anvendt it, hverken i virksomheden eller privat, og som ikke har mulighed for at lade andre varetage den digitale kommunikation

Herudover vil det efter stk. 1 være muligt for virksomheder eller fysiske personer efter ansøgning at opnå dispensation fra kravet om digital kommunikation. Dispensation vil kun undtagelsesvist blive givet. Det kunne f.eks. være handicappede eller stærkt ordblinde, der ikke kan betjene en computer, eller personer, som bor i dele af Danmark, hvor det ikke er teknisk muligt at koble sig på internettet.

Med forslaget til § 70 a, stk. 2, foreslås det, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende, som tilgodeser de samme sikkerhedsmæssige hensyn som en digital signatur. Det kan f.eks. være et krav om, at man skal anvende en særlig selvbetjeningsløsning eller bestemte ansøgningskabeloner.

Den foreslåede bemyndigelse i § 70 a, stk. 2, indebærer endvidere, at der vil kunne fastsættes regler om, at oplysningerne i en henvendelse ikke kan anses for behørigt modtaget, hvis de ikke indgives på den digitale måde, som er fastsat i de bekendtgørelser, der udstedes i medfør af lovforslaget. Hvis oplysninger m.v. alligevel sendes eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, at myndigheden skal vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

Forslaget indebærer, at der kan fastsættes regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndighederne skal foregå digitalt, eksempelvis kan der stilles krav om, at den pågældende oplyser en e-mailadresse, som den pågældende kan kontaktes på, i forbindelse med behandlingen af en konkret sag m.v.

Ved kommunikation via e-mail kan der stilles krav om sikker identifikation således, at mailen afsendes med digital signatur for at sikre, at afsenderen er den, vedkommende giver sig ud for at være. Er der tale om udveksling af fortrolige eller følsomme personoplysninger, bør dette enten ske ved krypterede mails (dette forudsætter typisk et certifikat til den pågældende myndigheds e-postadresse) eller den offentlige digitale postløsning. Der vil således også kunne fastsættes regler om, at visse oplysninger sendes til myndighederne ved krypterede mails eller via den offentlige digitale postløsning.

Der vil også kunne stilles krav om anvendelse af digital signatur eller lignende i forbindelse med andre former for digital kommunikation, eksempelvis via digitale selvbetjeningsløsninger, så myndighederne har sikkerhed for, at afsenderen er den, han eller hun giver sig ud for at være.

Der kan efter forslaget på bekendtgørelsesniveau stilles krav om, at virksomheden eller fysiske personer skal anvende bestemte it-systemer og særlige digitale formater for at sikre, at styrelsen kan håndtere de modtagne indberetninger, jf. den foreslåede § 70 a, stk. 2.

I den foreslåede § 70 a, stk. 3, er det fastsat, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen, når den er tilgængelig for denne. En hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital vis er omfattet af bestemmelsen. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er normalt uden betydning, om en afgørelse er kommet til adressatens kundskab. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Adressaten bærer således alene risikoen ved ikke at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

Forslaget har betydning for alle meddelelser, herunder også for om f.eks. en indberetning eller lignende kan anses for rettidig fremkommet. Fremkomsttidspunktet er normalt afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

Forslaget medfører ikke ændringer i de gældende principper for beregning af frister i forbindelse med klager.

En meddelelse til en myndighed vil normalt være tilgængelig for myndigheden på det tidspunkt, hvor myndigheden kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses

for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Det vil således ikke kunne komme virksomheden eller borgeren til skade, at indberetning modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i denne forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen, f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, jf. lov om Offentlig DigitalPost, eller modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls osv.), som afviser at modtage meddelelser. Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde. Myndigheden kan dog i sådanne situationer give adressaten mulighed for inden for en rimelig frist at fjerne hindringen.

De generelle regler om krav om identifikation i dokumenter fra myndigheder til borgere, herunder fravigelse af kravet om personlig underskrift, er reguleret i § 32 b i forvaltningsloven.

Det bemærkes i øvrigt, at lovforslagets bestemmelser om obligatorisk digital kommunikation alene vedrører kommunikation om forhold, som er reguleret af naturbeskyttelsesloven eller forskrifter udstedt i medfør heraf.

2.x.3.2. For at sikre en sikker og effektiv opkrævning af gebyrer efter naturbeskyttelseslovens § 72 foreslås det med indførelsen af stk. 2 i naturbeskyttelseslovens § 72, at gøre det muligt for ministeren, at fastsætte regler om, at betaling og opkrævning af gebyrer på naturbeskyttelseslovens område skal ske elektronisk. I det omfang det måtte blive relevant, vil bestemmelsen muliggøre integration af gebyrbetalingen i den digitale ansøgning.

3. De økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Det er Miljøministeriets vurdering, at lovforslagets § [x] ikke i sig selv medfører økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for staten, kommuner eller regioner. For så vidt angår lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation vil der i forbindelse med udstedelsen af eventuelle bekendtgørelser blive foretaget en vurdering af eventuelle økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget forventes i første omgang udnyttet til at fastsætte regler om obligatorisk digital kommunikation i forbindelse med CITES-certifikater og tilladelser. Ved udmøntningen heraf er it-systemet til digital modtagelse og sagsbehandling af ansøgninger allerede udviklet og i drift,

ligesom det bruges af langt de fleste kunder. Det forventes, at eventuelle negative implementeringskonsekvenser for Miljøstyrelsen som følge af behandling af dispensationsansøgninger ift. anvendelse af digital kommunikation vil være af mindre omfang. Til gengæld vurderes det, at der vil være positive økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen af ca. samme størrelse som de negative konsekvenser, eftersom Miljøstyrelsen ikke længere skal bruge tid på selv at indtaste og indscanne fysisk indsendte ansøgninger.

Det er ikke muligt på forhånd at vurdere implementeringsomkostninger for fremtidige eventuelle it-systemer, da der ikke aktuelt er it-systemer m.v. under udvikling inden for naturbeskyttelseslovens område.

Lovforslagets § [x] er i overensstemmelse med principperne i den politiske aftale om digitaliseringsklar lovgivning i det omfang, at principperne er relevante.

Lovforslaget er i overensstemmelse med princip nr. 2 om digital kommunikation. Den foreslåede bestemmelse er formuleret teknologineutralt, og borgere og virksomheder, som ikke kan kommunikere digitalt, har mulighed for at opnå dispensation fra obligatorisk digital kommunikation og brug af bestemte formater m.v.

Miljøministeriet vurderer endvidere, at lovforslaget er i overensstemmelse med princip nr. 7 om forebyggelse af fejl og snyd, da det giver mulighed for at sikre, at kommunikation med myndighederne sker på en entydig måde, der sikrer at alle relevante oplysninger indsendes og samles. Desuden indfører bestemmelsen mulighed for at stille krav om elektronisk betaling for at sikre effektiv og sikker betaling af gebyrer på naturbeskyttelseslovens område.

Endelig vurderer Miljøministeriet, at det digitale ansøgningsmodul på CITES-området allerede er i overensstemmelse med princip nr. 6 om anvendelse af eksisterende infrastruktur og princip nr. 4 om genbrug af data, da det digitale ansøgningsmodul bl.a. gør brug af NemID samt genbrug af data fra CVR-registret og CPR-registret.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det er Miljøministeriets vurdering, at lovforslagets § [x] ikke i sig selv medfører økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. En udmøntning af bemyndigelsen i lovforslaget til at stille krav om obligatorisk digital kommunikation kan have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervet, og i forbindelse med udstedelsen af bekendtgørelser i medfør af den foreslåede bemyndigelse til miljøministeren vil der blive foretaget en vurdering af disse.

Udviklingen af evt. nye obligatoriske digitale løsninger på naturbeskyttelseslovens område vil ske i overensstemmelse med princip 5 om sikring af brugervenlig digitalisering.

5. De administrative konsekvenser for borgerne

Det er Miljøministeriets vurdering, at lovforslagets § [x] ikke medfører særlige administrative konsekvenser for borgerne.

På områder, hvor der måtte være kommunikation mellem borgere og myndigheder, vil der blive taget hensyn til de særlige grupper af borgere, der af forskellige årsager har udfordringer ved at håndtere digital kommunikation.

6. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klima- og miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget vurderes ikke at have EU-retlige konsekvenser.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

[INDSÆT]

9. Sammenfattende skema

9.1. Obligatorisk digital kommunikation mv.

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommune og regioner	Det er vurderingen, at den øgede digitalisering vil gøre det muligt at effektivisere dele af sagsbehandlingen helt eller delvist, hvilket på sigt vil medføre positive implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner.	Lovforslaget har ikke i sig selv økonomiske konsekvenser. Ved udmøntning af den foreslåede bemyndigelse, vil der imidlertid i opstartsfasen være negative økonomiske konsekvenser forbundet med it-udvikling og implementeringskonsekvenser som følge af et øget behov for brugersupport, vejledning og kommunikation til brugerne, behandling af dispensationsansøgninger m.v.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klima- og miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter. Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X
---	----	----------

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § [x]

Til nr. 1

Efter den gældende § 70 a i naturbeskyttelseslovens kan miljøministeren fastsætte regler om muligheden for at anvende digital kommunikation inden for lovens område og om de nærmere vilkår herfor. Efter den gældende bestemmelse er det kun muligt at fastsætte regler om, at digital kommunikation kan anvendes på naturbeskyttelseslovens område. Derimod kan der ikke med den gældende bestemmelse fastsættes regler om, at digital kommunikation skal anvendes.

Med lovforslagets § [x] foreslås det, at naturbeskyttelseslovens § 70 a, stk. 1, giver miljøministeren hjemmel til at fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndighederne om forhold, som er omfattet af loven eller af regler udstedt i medfør af denne, skal foregå digitalt. Med kommunikation menes alle former for henvendelser fra virksomheder eller fysiske personer, f.eks. forespørgsler, anmeldelser, ansøgninger og indberetninger, og alle former for meddelelser fra myndigheder til virksomheder eller fysiske personer.

Den foreslåede bestemmelse forventes anvendt til at fastsætte regler om obligatorisk digital kommunikation på naturbeskyttelseslovens område efterhånden, som behovet opstår, og der udvikles tekniske løsninger. Bestemmelsen påtænkes desuden anvendt til at fastsætte regler om, at pligten til at kommunikere digitalt ikke kun gælder over for virksomheder og borgere, men også for kommunikation mellem myndigheder og en rådgiver f.eks. en konsulent, advokat eller lignende, som optræder på virksomhedens eller borgerens vegne over for myndigheden.

Efter bestemmelsen i stk. 1 vil der bl.a. kunne fastsættes regler, der indebærer, at skriftlige henvendelser m.v. om forhold, som er omfattet af loven eller af regler, som er udstedt i medfør af loven, ikke anses for behørigt modtaget, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Med den foreslåede bestemmelse i § 70 a, stk. 1, vil det være muligt ved bekendtgørelse at fastsætte regler om, at visse grupper i en overgangsperiode ikke skal være omfattet af kravet om obligatorisk digital kommunikation.

Undtagelsesmuligheden tænkes at få en begrænset rækkevidde. Det vil f.eks. kunne være tilfældet for mindre grupper af virksomheder og borgere, som ikke er i besiddelse af digitale kompetencer

eller ikke tidligere har anvendt it, hverken i virksomheden eller privat, og som ikke har mulighed for at lade andre varetage den digitale kommunikation.

Herudover vil det i henhold til § 70 a, stk. 1, være muligt for virksomheder eller borgere efter ansøgning at opnå dispensation fra kravet om digital kommunikation. Dispensation vil kun undtagelsesvist blive givet. Det kunne f.eks. være handicappede eller stærkt ordblinde, der ikke kan betjene en computer eller personer, som bor i dele af Danmark, hvor det ikke er teknisk muligt at koble sig på internettet.

Det forhold, at en virksomhed eller borger oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende selv at overvinde, kan som udgangspunkt ikke føre til fritagelse for pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende eksempelvis anmode en rådgiver om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

Der henvises til i øvrigt til pkt. 2.x.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med lovforslagets § [x] foreslås det, at ministeren i naturbeskyttelseslovens § 70 a, stk. 2, bemyndiges til at fastsætte regler om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende. Der vil kunne stilles krav om anvendelse af NemID, digital signatur eller lignende i forbindelse med andre former for digital kommunikation, eksempelvis via digitale selvbetjeningsløsninger, så der er sikkerhed for, at afsenderen er den, som vedkommende giver sig ud for at være.

Der vil efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2 kunne stilles krav om, at virksomheder og borgere oplyser en e-mailadresse, som myndighederne kan anvende til kontakt i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse. I den forbindelse kan der også pålægges den pågældende virksomhed eller borger en pligt til at underrette om en eventuel ændring i e-mailadressen, inden den konkrete sag afsluttes eller henvendelsen besvares, medmindre e-mails automatisk bliver videresendt til den nye e-mailadresse. Dette forventes i praksis typisk at være vedkommende virksomheds eller borgers e-mailadresse i Offentlig Digital Post.

Kommunikationen med borgere og virksomheder sker i dag bl.a. ved tilslutningen til den offentlige digitale postløsning på baggrund af personens CPR-nr. henholdsvis virksomhedens CVR-nummer. Det er således CVR-nummeret, der skal bruges, når en virksomhed ønsker at identificere sig over for myndighederne.

Ud over et CVR-nummer får en virksomhed også tildelt ét såkaldt P-nummer (Produktionsenhedsnummer) for hver fysisk beliggenhed, hvor virksomheden driver virksomhed fra.

Dette gør det muligt at kommunikere direkte med produktionsenheden, og da mange virksomheder selskabsretligt er organiseret på en sådan måde, at de forskellige produktionsenheder har en mere eller mindre grad af selvstændighed, er dette en hensigtsmæssig måde at kommunikere på.

P-nummeret er et 10-cifret entydigt nummer. Da virksomheden tildeles et P-nummer for hver fysisk beliggenhed, hvorfra der drives virksomhed, kan der således være tilknyttet flere P-numre til samme CVR-nummer.

Offentlig Digital Post kan på nuværende tidspunkt ikke håndtere aflevering af post til rette P-nummermodtager under CVR-nummeret, og i det omfang kontrol med virksomheder er baseret på P-numre, vil det kunne være nødvendigt, at der fastsættes regler om, at kommunikation med virksomhederne kan foregå via P-nummer.

Der vil også i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 70, stk. 2, kunne stilles krav om anvendelse af digital signatur eller lignende i forbindelse med andre former for digital kommunikation eksempelvis via digitale selvbetjeningsløsninger, så myndigheden har sikkerhed for, at afsenderen er den, som vedkommende giver sig ud for at være.

Der vil efter forslaget til stk. 2 også kunne stilles krav om, at virksomheder og borgere oplyser en e-mailadresse, som myndighederne kan anvende til kontakt i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse.

Der vil også kunne stilles krav om anvendelse af digital signatur eller lignende i forbindelse med andre former for digital kommunikation eksempelvis via digitale selvbetjeningsløsninger, så myndigheden har sikkerhed for, at afsenderen er den, som vedkommende giver sig ud for at være.

Der kan efter den foreslåede bestemmelse fastsættes regler med krav om, at virksomheden skal anvende bestemte it-systemer og særlige digitale formater for at sikre, at myndigheden kan håndtere de modtagne indberetninger, eller for at sikre at indsendt dokumentationsmateriale har den fornødne validitet.

De sanktioner, der i dag er knyttet til manglende indberetning eller indsendelse i papirform, vil også finde anvendelse, når indberetning eller indsendelse ikke sker i overensstemmelse med de krav om digital indberetning, der fastsættes i bekendtgørelser udstedt i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 70 a, stk. 2. Det er i den forbindelse uden betydning, at den pågældende oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Dette indebærer bl.a., at skriftlige henvendelser m.v. om forhold, som er omfattet af loven eller af regler, som er udstedt i medfør af loven, ikke anses for behørigt modtaget, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Med lovforslagets § [x] foreslås det i naturbeskyttelseslovens § 70 a, stk. 3, at en meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, når den er tilgængelig for adressaten.

Dette indebærer, at meddelelsen anses for at være tilgængelig for adressaten fra det tidspunkt, hvor adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for en myndighed på det tidspunkt, hvor myndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

IT-problemer hos myndigheden (nedbrud, midlertidig kapacitetsnedgang m.v.) kan betyde, at en digital meddelelse ikke kan afleveres. Opstår problemer tæt på fristen for indgivelsen af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen for indgivelse af meddelelsen ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den gøres tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt.

Bestemmelsen finder anvendelse både på meddelelser, som frivilligt sendes digitalt – hvis en borger eksempelvis er undtaget fra digital fremsendelse – og på meddelelser, som det er obligatorisk at sende digitalt.

Offentlige myndigheder vil fortsat skulle iagttage de databeskyttelsesretlige regler i forbindelse med håndtering af personoplysninger, som indsendes digitalt, samt ved udvikling og implementering af digitale selvbetjeningsløsninger. De centrale regler om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger findes i databeskyttelsesforordningen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016, og lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Til nr. 2

Naturbeskyttelseslovens indeholder i § 72 en bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte regler om gebyr til helt eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger til administration af loven. Bestemmelsen giver ikke mulighed for at stille krav om, at betaling og opkrævning af gebyr skal ske digitalt.

Det følger af det foreslåede *stk. 2* til naturbeskyttelseslovens § 72, at der indføres en bemyndigelse, der giver miljøministeren mulighed for at fastsætte regler om, at betaling og opkrævning af gebyrer på naturbeskyttelseslovens område skal ske elektronisk. Ved elektronisk betaling forstås betaling med betalingskort, ved bankoverførsel, ved hjælp af betalingservice eller lignende. Bestemmelsen betyder, at der kan fastsættes regler om, at der ikke kan betales med check og med girokort.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en sikker og effektiv opkrævning af gebyrer på naturbeskyttelseslovens område. Bestemmelsen indebærer, at miljøministeren kan fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af elektroniske betalingsmidler i forbindelse med opkrævning og

betaling af gebyrer, der opkræves eller betales, i henhold til regler fastsat i medfør af naturbeskyttelseslovens § 72. Ved elektronisk betaling forstås betaling med kort, ved bankoverførsel, ved hjælp af betalingservice eller lignende. Betaling med andre betalingsformer f.eks. check og girokort, kan herefter afskæres.

Som bestemmelsen er udformet kan ministeren fastsætte regler om fravigelser fra et krav om elektronisk betaling i særlige tilfælde. Det kunne f.eks. være for handicappede eller stærkt ordblinde, der ikke kan betjene en computer eller for personer, som bor i dele af Danmark, hvor det ikke er teknisk muligt at koble sig på internettet.

Til § 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2021.

Loven gælder ikke for Grønland og Færøerne.